

ενάντια στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό

Σε μια εποχή που το καπιταλιστικό σύστημα φάγχει τρόπους διεξόδου απ' τη στασιμότητα των κερδών του, προκειμένου να εξασφαλίσει την ανάπτυξή του, παρατηρούμε την όξυνση του ταξιού πολέμου από πλευράς εξουσίας σε βάρος των “από τα κάτω”. Κράτος και αφεντικά, μαζί με όλους τους παρατρεχάμενούς τους (από παρακρατικές συμμορίες μέχρι ευπόληπτους αγανακτισμένους πολίτες) φανερώνουν το μισάνθρωπο προσωπείο τους και δεν αφήνουν την παραμικρή αιμφιβολία για τον σκοπό τους: την επέλαση του κεφαλαίου με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο, αυτό συνεπάγεται την εγκαθίδρυση ενός μόνιμου καθεστώτος έκτακτης ανάγκης που μέσω του επιβαλλόμενου φόβου και της παραδειγματικής τιμωρίας προωθεί τον εκφασισμό της κοινωνίας και τον κοινωνικό κανιβαλισμό.

Το κράτος λοιπόν, χρησιμοποιώντας τα μέσα που διαθέτει (από νόμους και θεσμούς μέχρι μμε και επιθέσεις φασιστοειδών), επιχειρεί να τρομοκρατήσει και να καταστείται οποιαδήποτε αντίσταση εναντίον του μέσα από μια ευρεία γκάμα φασιστικών πρακτικών. Έτσι βλέπουμε απαγορεύσεις διαδηλώσεων, ασκήσεις καταστολής πλήθους από ειδικές στρατιωτικές δυνάμεις, διαπομπές και δημοσιοποιήσεις φωτογραφιών αγωνιστών/τριών, μαζικές συλλήψεις, βασανιστήρια, δίκες-τραγωδίες, καταδίκες με ανύπαρκτα στοιχεία, πειθαρχικές διώξεις, επικηρύξεις, εισβολές σε σπίτια αγωνιστών, πολιτικά στέκια και καταλήψεις.

Το τελευταίο τερατούργημα του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης ακούει στο όνομα φυλακές υψίστης ασφαλείας. Οι πτέρυγες τύπου Γ, προορίζονται για τους πολιτικούς κρατουμένους και όσους άλλους θεωρηθούν απειθαρχοί. Αποτελούν μια φυλακή μέσα στη φυλακή με τελικό στόχο την πολιτική, πνευματική και βιολογική εξόντωση των κρατουμένων, αφού προβλέπονται πλήρης στέρηση αδειών και μεροκάματων, σκλήρυνση των όρων αποφυλάκισης, συνεχής παρακολούθηση με κάμερες, μείωση του χρόνου προαυλισμού, των επισκεπτηρίων με συγγενείς, των τηλεφωνημάτων και του έντυπου υλικού.

Παράλληλα με τις κατασταλτικές πρακτικές του, το σύγχρονο καθεστώς έκτακτης ανάγκης επιχειρεί να σπείρει το φόβο και να επιβάλλει τον απόλυτο έλεγχο σε κάθε πτυχή της ζωής, στοχεύοντας σε μια κοινωνία πειθήνιων υπηκόων που δε θα προβάλλουν αντίσταση στις ορέξεις της άρχουσας τάξης και του κεφαλαίου, στρώνοντας το δρόμο για το σύγχρονο ολοκληρωτισμό. Έτσι, εξαπολύει πογκρόμ εναντίον μεταναστών (ξένιος διας) και ορθοθετιών/τοξικοεξαρτημένων ατόμων (θέτις), νομιμοποιεί τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τους βασανισμούς στα μπατσοτμήματα και στις φυλακές και τις δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα της ευρώπης-φρούριο (σάμος, φαρμακονήσι, έβρος, κ.α.). Πιστά του όργανα σ' όλα αυτά αποτελούν τα μέσα μαζικής εξαπάτησης, που με την τρομούστερη τους προπαγάνδα και τον ρατσιστικό τους λόγο οδηγούν στη φασιστοποίηση της κοινωνίας, όπως και οι φασίστες, το μακρύ χέρι του συστήματος. Παρόλ' αυτά, η κρατική εξουσία δεν ανέχεται καμία αυτονόμηση των παρακρατικών μηχανισμών από τις αγκάλες της. Οι φυλακίσεις και οι διώξεις φασιστών δείχνουν πως το κράτος δε θ' αφήσει κανένα κομπάρσο να του κλέψει την παράσταση. Κι αυτό βέβαια σε καμία περίπτωση δεν μας δημιουργεί ψευδαισθήσεις ότι ο φασισμός πέθανε. Οι φασίστες παραμένουν εργαλείο εκφασισμού της κοινωνίας, καταστολής των κοινωνικών αγώνων και βασικό στήριγμα στην προώθηση των μεταρρυθμίσεων.

Ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός όμως περνάει και μέσα από τη λεηλασία των ζωών μας με τη φτωχοποίηση που ακούει στο όνομα οικονομική ανάπτυξη. Έτσι, βλέπουμε το κεφάλαιο να επιδίδεται σε μια οικονομική επίθεση άνευ προηγουμένου, που χαρακτηρίζεται από την κατεδάφιση ιστοριών κατακτήσεων του εργατικού κινήματος που κερδήθηκαν με αγώνες και αίμα. Οι υφαρπαγές μισθών, συντάξεων κ.α., η ανεργία, η μαύρη και απλήρωτη εργασία, τα ελαστικά ωράρια της μισθωτής σκλαβιάς και τα εργατικά ατυχήματα, η διάλυση στοιχειωδών δομών υγείας, παιδείας και πρόνοιας καθώς και η καταστροφική εμπορευματοποίηση της φύσης (από εξορύξεις χρυσού και πετρελαίου μέχρι την πρόσφατη νομιμοποίηση της ολοκληρωτικής κατάληψης παραλιών από επιχειρηματικές εκμεταλλεύσεις) αποτελούν όφεις του υπαρκτού καπιταλισμού που γεμίζουν με υπερκέρδη τις τσέπες των αφεντικών και οδηγούν στην εκμετάλλευση, την εξαθλίωση και την υποταγή. Δούρειος ίππος αυτής της αδιστακτης συμμορίας του κεφαλαίου αποτελεί η αστική δημοκρατία, που με το πρόσχημα της “συμμετοχής στη διαδικασία λήψης αποφάσεων” (μία φορά κάθε τέσσερα χρόνια) σερβίρεται σαν το ιδανικό πολίτευμα, στο οποίο οι “πολίτες είναι ενεργοί” (ακόμη και αν κάθονται στον καναπέ τους) και “συναποφασίζουν για τη ζωή τους”.

Μόλις αντιληφθούμε ότι οι εκλογές είναι μια διαδικασία που εκτονώνει τη δυναμική του κινήματος στις κάλπες

και ότι τη λύση δε θα μας τη δώσει κανένας “σωτήρας” από αυτούς που ανεβαίνουν στην εξουσία, συνειδητοποιούμε ότι η μοναδική λύση είναι στα χέρια μας. Οφείλουμε άρα να επανεψεύδουμε αξίες, όπως εκείνες της αλληλεγγύης και της αλληλοβοήθειας, που θα λειτουργήσουν ως συνδετικοί κρίκοι μιας αποξενωμένης κοινωνίας και θα γίνουν λίγα από τα όπλα μας στη σύγκρουση μας με αυτό που ζούμε. Να δημιουργήσουμε τις δομές εκείνες που μέσα από αυτοοργανωμένες και οριζόντιες-αντιεραρχικές διαδικασίες, χτίζοντας σχέσεις σε ουσιώδη θεμέλια, θα αναδυθούν συλλογικοί, αξιοπρεπείς και πολύμορφοι αγώνες.

Στην εργασία οργανωνόμαστε με τους συνάδελφους μας σε πρωτοβάθμια σωματεία, με συνελεύσεις όπου θα συζητιούνται όλα τα προβλήματα και οι ανάγκες μας, ώστε να αποκτήσουν οι αγώνες πραγματικό νόημα, αφού δε θα ανήκουν σε κανένα ξεπουλημένο συνδικαλιστή γραφειοκράτη, αλλά στους εργαζόμενους τους ίδιους. Πολεμώντας για την περιθαλψή όλων, δημιουργούμε κοινωνικά ιατρεία με τη συμμετοχή κόσμου απ' τον τομέα της υγείας και όχι μόνο. Η λειτουργία τους, τυχόν προβλήματα κτλ θα καθορίζονται μέσα από τακτικές συνελεύσεις με την ίση συμμετοχή όλων. Στην παιδεία-μόρφωση δημιουργούμε χώρους που διαμορφώνονται και από τους ίδιους τους μαθητές/φοιτητές, καταργώντας τα σημερινά σχολεία φύλακες. Καταργούμε το ρόλο του “καθηγητή-αυθεντία” μέσα από κοινές συνελεύσεις μαθητών/φοιτητών-καθηγητών όπου όλοι θα 'χουν ίσο λόγο για τη διαδικασία του μαθήματος, τη γνώση που ανταλλάσσεται, τα βιβλία κτλ.

Στις γειτονιές, σε πόλεις και χωριά δημιουργούμε ουσιαστικές σχέσεις μέσα από συνελεύσεις όπου θα συζητιούνται ζητήματα της γειτονιάς όπως πχ δημόσιοι χώροι, διακοπές ρεύματος σε σπίτια, εξώσεις, σεξιστικές ή ρατσιστικές επιθέσεις κτλ. Σε αυτές θα παίρνονται ισότιμες αποφάσεις από κοινού για τα ζητήματα που προκύπτουν αλλά και για την οργάνωση σταθερών δομών όπως πχ ταμεία για ανέργους, εβδομαδιαίες συλλογικής κουζίνας, χαριστικών παζαριών κτλ. Στη στέγαση πραγματοποιούμε ιατραλήψεις στέγης στα άδεια κτίρια που τα “τρώει” ο χρόνος. Όσο πιο μαζικές θα είναι αυτές, τόσο πιο δύσκολα θα κατασταλούν. Προτάσσουμε τη συλλογική επανοικειοποίηση των κοινωνικών αγαθών όπως το ρεύμα, το νερό, τα μέσα μαζικής μεταφοράς και αρνούμαστε την πληρωμή τους διεκδικώντας τη συλλογική και ελεύθερη χρήση τους. Κατακτούμε μια μη-εκμεταλλευτική σχέση με τη φύση και το περιβάλλον.

Δε δεχόμαστε κανένα τεχνητό διαχωρισμό, ενισχύουμε την ταξική αλληλεγγύη μεταξύ των εκμεταλλευομένων μέσα από κοινούς αγώνες των από τα κάτω. Κοινοί αγώνες ντόπιων και μεταναστών. Πολεμάμε το φασισμό, που ενισχύει τον κανιβαλισμό και καλλιεργεί το μίσος, απομονώνοντάς τον με όλα τα μέσα. Δεν του αφήνουμε κανέναν χώρο για να δηλητηριάσει τις ζωές μας.

Όσο πιο μαζικοί και δυναμικοί είναι οι αγώνες που δίνουμε και όσο πιο ισχυροί είναι οι δεσμοί που αναπτύσσονται, τόσο θα οχυρωνόμαστε απέναντι στην οξυμένη καταστολή και θα ξεπερνάμε το φόβο που έχουν καταφέρει να διαχύσουν οξυμένο, εξαιτίας της σημερινής κατακερματισμένης κοινωνίας. Κανένας συντεχικαός ή απομονωμένος αγώνας δεν μπορεί πλέον να σταθεί. Συνδέουμε τους επιμέρους αγώνες, επιδιώκουμε τη δικτύωση των αυτοοργανωμένων, αντιθεσμικών δομών αλληλοβοήθειας μέσα στα πλαίσια του συνολικότερου αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

αυτοοργανωμένοι-αντιθεσμικοί αγώνες
για την κοινωνική απελευθέρωση